

העם אמר את דברו

מאת רועי מליח רשף

דמויות

יעקב לפטוביץ

בבר ימיני

ציון אדמתי

מקום זמן - יום בחירות. קלפי.

כל הזכויות שמורות ©

רועי מליח רשף

נייד: 050-7208887

Email: froik04@gmail.com

תמונה 1

קלפי אי שם בארץ.

ממתינים זה שעות ארוכות יעקב, בבר וציון. מאחור שיעון.

יעקב: אולי הרוח טרקה את הדלת הראשית?
בבר: אני לא חושב.
יעקב: זה יכול להיות.
בבר: אם הדלת הייתה נטרקת היינו שומעים את זה.

פאזה.

יעקב: אני רק אומר שיש סבירות שהגיע בוחר, נתקל בדלת סגורה ואז, וזאת רק מחשבה, הסתלק במחשבה שהבחירות נדחו בגלל הגשם.
ציון: אתה חושב?
יעקב: יש כזה סיכוי. אחרי הכל מבול כזה עוד לא היה.
בבר: לדחות את הבחירות בגלל כמה טיפות גשם? רק אדם טיפש יחשוב כזאת מחשבה.
יעקב: אתה ראית מה קורה בחוץ?
בבר: ראיתי, ראיתי.
יעקב: זה לא גשם. זה מבול. מבול בסדר גודל תנכ"י. (לציון) אני מציע למען הפרוטוקול שנבדוק.
בבר: מה יש לבדוק, הבוחרים יגיעו.
יעקב: אנחנו מחכים כאן כבר כמה שעות טובות ועדיין אך בוחר לא הגיע.
בבר: הם יגיעו.

פאזה.

ציון: אני מציע שנבדוק.
בבר: נו, באמת.
ציון: מוטלת עלינו אחריות לעשות הכול על מנת שהבחירות יתנהלו כסדרן. אסור לנו לוותר אפילו על בוחר אחד. עלינו לשלול כל אופציה אפשרית לפגיעה ביום הזה. ולכן שירשם בפרוטוקול שכיו"ר הקלפי, אני תומך בהצעה של...

יעקב:	יעקב, יעקב לפטוביץ.
ציון:	יעקב לפטוביץ לבדוק האם הדלת הראשית פתוחה או סגורה. אתה...
בבר:	בבר. בבר ימיני.
ציון:	בבר, מסכים?
בבר:	אני חושב שזו טעות.
ציון:	אני צריך טוש.
יעקב:	טוש.

יעקב מעביר לציון טוש

ציון: דף.

יעקב: דף.

יעקב מעביר לציון דף

ציון כותב על פתק הקלפיות פתוחות.

ציון:	מר לפטוביץ. קח ותתלה את השלט על הדלת הראשית.
יעקב:	למה אני?
ציון:	מה זאת אומרת?
יעקב:	יורד מבול בחוץ.
ציון:	מישהו צריך לעשות את זה.
יעקב:	כן. נכון. אבל למה אני.
ציון:	אתה הצעת את הרעיון.
יעקב:	את הרעיון כן. אבל אין לי שום עניין לצאת החוצה.
ציון:	גם לי אין שום עניין בזה. אבל מישהו חייב לעשות את זה. פאוזה אתה לא מצפה ממני לעשות את זה נכון?
בבר:	אלוהים אדירים. כל כך הרבה רעש בגלל קצת גשם.

בבר קם ממקומו

ציון:	מה אתה עושה?
בבר:	תן לי את השלט אני אתלה אותו.
ציון:	או זאת רוח התנדבות. כל הכבוד מר ימיני. רואה, מר לפטוביץ, לקום

ולעשות. פרקטיקה. ככה מקדמים דברים. זאת לא חוכמה להציע רעיונות גדולים אם לא אתה לא הולך איתם עד הסוף. **לבבר** קח את הסלוטייפ הזה אתך ואל תתקמצן.

בבר פונה ללכת

יעקב:	עצור.
בבר:	מה עכשיו?
יעקב:	אני אעשה את זה.
ציון:	אין כבר צורך. מר ימיני יעשה את זה.
יעקב:	לא אני מתעקש.
ציון:	אין צורך להתעקש.
יעקב:	אתה צודק, הרעיון שלי, מן הראוי שאני אעשה את זה.
בבר:	הייתה לך הזדמנות ופספסת אותה.
יעקב:	אל תתערב. לציון אדוני יושב הראש?
ציון:	אדון ימיני, ברשותך לך תתלה את השלט.

בבר פונה ללכת. יעקב חוסם את היציאה.

בבר:	אתה חוסם לי את היציאה.
יעקב:	אני צריך לעשות את זה. אני צריך לתלות את השלט. תן לי את השלט.
ציון:	זה עד כדי כך חשוב לך?
יעקב:	כן.
ציון:	מר ימיני...

בבר מעביר לו את השלט ואת הסלוטייפ.

בבר:	בחיוך נבזה תיזהר שלא תירטב.
------	------------------------------------

יעקב יוצא.

בבר:	לבוחרים יש עוד יום שלם להצביע. הם מחכים שהגשם ייחלש.
ציון:	אני נמס. מי הדליק את החימום?

בבר: אין פה חימום.

יעקב חוזר רטוב עד לשד עצמותיו.

- בבר: **צוחק** השם ישמור, בנאדם, כמה זמן עמדת בחוץ?
- יעקב: פחות מכמה שניות. זה נורא מה שקורה בחוץ ... אבל הבשורות הטובות זה שהדלת פתוחה לרווחה, מקובעת על ידי מעצור.
- ציון: ראית מישהו?
- יעקב: הרחוב נראה כמו מדבר של מים.
- ציון: **קם ממקומו** למישהו יש טלפון?
- בבר: הנה.
- ציון: תתקשר למטה המרכזי ותבקש מידע על התנהלות הבחירות בקלפיות האחרות וברחבי המדינה בכלל. רק ככה נוכל לדעת אם הניתוק של זרם האזרחים הוא כללי, או שאנחנו הקלפי היחידי שהמצביעים לא מגיעים.
- בבר: אני מתנגד בכל תוקף לרעיון המופרך הזה. מה שאנחנו צריכים זאת. אמונה חברים, אמונה. זה הבסיס לכל דבר. הם יגיעו אתם תראו.
- יעקב: אל תנפנף פה בקלף האמונה. יש עובדות.
- ציון: מספיק! אנחנו כאן כמו ניצולים באמצע האוקיינוס, בלי שום יכולת ניווט. **לבבר** תן לי את הטלפון. **פאוזה** תן לי את הטלפון או שאדווה עליך שאתה פגעת בתהליך התקין של הבחירות.

בבר נותן לציון את הטלפון. ציון מחוויר.

- ציון: אין קו.
- יעקב: כנראה שהקווים נותקו כתוצאה מהסערה.
- בבר: שאלוהים ישמור.
- יעקב: מה נעשה?
- בבר: הדבר הכי חשוב זה לא להכנס לפאניקה.
- ציון: **נתקף פאניקה** אנחנו תקועים פה!
- בבר: אני מציע שכולנו נשב ונרגע.
- יעקב: דברים עוד יכולים להשתנות.
- בבר: אנו נמתין עד סוף היום. הבחירות חייבות להימשך כסדרם..

פאזע.

- ציון: **(נסער)** זהו יום נורא ואיום. תחשבו על כל אותם הבוחרים שהקריבו את חייהם למען הדמוקרטיה. אני יכול לראות אותם... צפים על נהרות, רק כרטיס הבוחר בידם.
- בבר: אתה חושב שכולם ---
- ציון: אני לא רואה סיבה אחרת.
- יעקב: אולי הם פשוט נשארו בבית?
- בבר: אנחנו מדינה נאורה, ויום זה חשוב לא פחות ממלחמה. כל אדם מעדיף למלא את חובתו כבוחר גם כשהמוות מסתכל לו בעיניים. למען הילדים, למען דור העתיד...ביום כזה יש גיוס כללי של כל אזרח ואזרח לצבא הדמוקרטיה.
- יעקב: אם כך שיירשם בפרוטוקול הועדה שאני מציע שנעמוד דקת דומייה למען אלו שנספו בבחירות ישראל.

פאזע.

כולם מהנהנים בהסכמה ומסתדרים בשורה.

הם עומדים זקופים.

כולם לוקחים אוויר לדבר.

ציון מקדים אותם.

- ציון: זיכור עם ישראל את הנשמות הטהורות של בניו ובנותיו, הנאמנים והאמיצים, אשר חרפו נפשם על כבוד ישראל ועל אדמת ישראל אשר נספו במערכה הכבדה של בחירות ישראל. אל ישקוט ואל ינחם ואל יפוג האבל עד בוא יום בו ישוב ישראל וגאל אדמתו השדודה.

הם מוחים דמעה

- בבר: וגאל אדמתו השדודה...

בבר מתחיל לסדר את הבמה.

- ציון: מה אתה עושה --?
- בבר: הבאתם משהו לאכול? כל דבר, סנדביץ, תפוח, ממתק?

- ציון: יש לי בתיק סנדביץ עם סלמי במיונז... – (נסוג)
- יעקב: **לבר** למה זה חשוב עכשיו --?
- בר: עלינו להצטייד היטב למקרה שהכנופיות יגיעו.
- ציון: כנופיות?!
- יעקב: אתה יודע משהו, בבר, ולא מספר לנו?
- בר: כל מה שאני יודע זה שבשעת קריסה מדינית, קבוצות אנרכיסטיות, ואני לא רוצה להגיד מי, נוצרות כל חמש דקות. ישנו סיכוי -- מסוים, שתהליכים כאלו ואחרים מתרחשים לנו עוד בעודנו מדברים, ממש מתחת לאף. **בלחש** יש לי תחושה שברגע זה הם נוהרים לכאן.
- ציון: ... נוהרים לקלפי.
- יעקב: אתה מנסה להפחיד אותנו?
- בר: רצית עובדות, הא לך עובדות!!
- ציון: אני לא רוצה למות.
- יעקב: אל תתן לו להפחיד אותך.
- ציון: הם יהרגו אותנו ---
- יעקב: תפסיק מיד עם מסע האיזמים הזה! .
- בר: או יותר ידרשו מאתנו להצטרף אליהם.
- ציון: לא. אני לא רוצה להצטרף אליהם. מה זה אומר בכלל?
- בר: זה אומר לבגוד בערכי המוסר שלנו. להיות בנדיטים, פושעים -- להיות כפופים לעולם של כוח וברוטליות.
- יעקב: אנחנו כבר כפופים לעולם של כוח וברוטליות!
- ציון: מהר להתחבא! מהר אדון לפטוביץ אם הם יגלו אותך הם יהרגו את כולנו!
- בר: החיים שלנו בסכנה, אבל אל דאגה, בנסיבות של מלחמת חורמה אני מוכן לשים את המחלוקות שלנו בצד ולהגן עליך.
- בר מוציא אקדח**
- יעקב: אני דורש לראות את הרשיון שלך להחזיק את האקדח הזה.
- בר: **מוציא את רשיונו** בבקשה. חתום על ידי המדינה.
- ציון: קדימה, לפטוביץ, הזמן דוחק.
- יעקב: לא. אני מסרב לקחת חלק במסע ההפחדה הזה. אם ורק אם -- אכן, כנופיות יגיעו לכאן, אני מאמין שנוכל לשבת ולדבר איתם כמו בני אדם מתורבתים --

בבר: הא! לדבר איתם! אין עם מי לדבר. ואני לא רוצה להגיד לציין שמות,
אבל האם אתה באמת ובתמים מאמין שמשיהו יישב לשוחח אתך?

נשמע רעש מבחוץ.

ציון: הנה, הנה, שמעתם, הם מגיעים.
יעקב: אולי זה אחד הבוחרים.
בבר: או אולי אלה הכנופיות. אתה בעצמך ראית מה המצב בחוץ.

פאזה.

יעקב מצטרף אליהם מפחד.

ציון: מה אנחנו אמורים לעשות עכשיו?
בבר: עלינו להשיב מלחמה.
יעקב: לך יש אקדח! מה אתה מצפה מאיתנו לעשות להרביץ להם עם בקבוקי
מים?
בבר: אם זה מה שצריך אז כן!
יעקב: מה אתה עושה?
בבר: מכין תוכנית למתקפה.
ציון: השתגעת!

בבר מנופף באקדח

יעקב תזהר עם האקדח. אתה עוד תהרוג את כולנו. תכניס אותו חזרה.
תשתמש בו רק אם לא תהיה ברירה!
בבר: אתם מעדיפים שיערפו לכם את הראש ויתלו אתכם על פנס רחוב. אני
ראיתי דברים אתם יודעים.
יעקב: תכניס אותו אני מבקש!
בבר: אבל אם לא תהיה ברירה אני מוציא אותו.
יעקב: מקובל.
ציון: כן, כן מקובל.
יעקב: חייבים לחשוב פתרונות אחרים.
ציון: חייבים פתרון!

בבר: תהיו בשקט שניכם! אתם קוראים לעצמכם אזרחי מדינת ישראל! מה קרה לנו, מה? מתי בדיוק הפכנו לכאלה מוגי לב -- קומו על הרגליים שלכם עכשיו. אמרתי קומו על הרגליים שלכם! אנחנו נילחם עד לטיפת הדם האחרונה, יש לנו אדמה להגן עליה. לא ניתן שירדפו אחרינו שוב --

ציון ויעקב: לא.

בבר: לא ניתן שיגרשו אותנו שוב

ציון ויעקב: לא!

בבר: שישים שנה זה היה ביתנו ואם זה תלוי בי זה יהיה ביתנו לעוד מאה וחמישים שנה! אז אני אומר קומו, קומו בראש גאה למלחמה החשובה ביותר שניהלנו עד כה, למערכה הגדולה מכולם.

ציון, יעקב ובבר מסתדרים בשורה.

בבר: ... עתידה של המדינה הזאת מונח על כתפנו ורק אנחנו נותרנו חיילי החזון. הישבעו, כאן ועכשיו, לשרת את מדינתכם. את המדינה היחידה שראוי להלחם בשבילה!

ציון: (שר) כל עוד בלבב--

בבר: לא! לא את המנון. לא פה...

כולם מסתכלים סביבם בחשד.

בבר: קדימה!

תמונה 2

כעבור שעותיים. הבמה מסודרת כאזור מלחמתי. רגלי הכיסאות מופנים כלפי מעלה. השולחן הפוך ומשמש כמבצר. ציון מחוץ לבמה. יעקב וציון ממתנינים. רגע של שקט. ציון ממלמל לעצמו

יעקב: ששש! אתה תחשוף אותנו.

בבר מתגלגל בגלגול צבאי פנימה.

- יעקב: מה המצב בחוץ?
בבר: מים. הרבה מאוד מים.
יעקב: עד כדי כך?
בבר: מעולם לא ראיתי דבר כזה.
ציון: ראית אולי נפש חיה?
בבר: אפילו לא ציפור בשמיים.
ציון: יום נורא -- נורא!
בבר: אני רעב. אנחנו חייבים לאכול משהו. מי הביא איתו ארוחת צהרים?
יעקב: (לציון) מקודם אמרת שהבאת סנדביץ' עם נקניק סלמי.
ציון: אני.. באמת הבאתי.
יעקב: אני מציע שנחלק את הסנדביץ' בינינו.
בבר: אצלכם כל הזמן מחלקים. איפה הסנדביץ'?
יעקב: הוא אמר שבתיק שלו. שם.

בבר זוחל לעבר התיק. הוא מחפש בכיסים לא מוצא כלום.

- בבר: הסנדביץ' לא פה. מישהו גנב את הסנדביץ'!
ציון: אולי שכחתי אותו בבית. זה קורה לי לפעמים.
בבר: אולי באמת, אבל יתכן שאולי אחד מאתנו סרח. אחד מאתנו עשה את המעשה האסור. אחד מאתנו אכל את התפוח של חווה. מי עשה את זה, תענו לי.
יעקב: אני לא נגעתי בו. אפשר לשמוע את הבטן שלי מקרקרת. תקשיבו.

בבר מניח את אחנו על בטנו של יעקב.

- בבר: אני מאשר. ליעקב תקשיב לשלי.

יעקב מקשיב לבטנו של בבר

- בבר: עכשיו שלך אדוני היושב ראש... פאזה אדוני?
ציון: אני אכלתי את הסנדביץ', אני מצטער אני הייתי רעב. הוא פשוט היה

שם, קורא לי באפלה. "תאכל אותי, תאכל אותי... הקולות קדחו לי בראש.. הייסורים... העינויים... זה היה חזק ממני. נתתי ביס קטן, אני נשבע, אבל כשהמיוז נוגע בסלמי... -- נתתי עוד ביס וזה הוביל לעוד אחד ועוד אחד. ובלי ששמת לי לב זה נגמר. אני לא התכוונתי, אני נשבע

--

בבר: זה הפשע המחריד ביותר שהמדינה שלנו ראתה.
ציון: אני בסך הכל בן אדם. בשר ודם כמוכם!
בבר: אני אומר להחרים אותו.
יעקב: לשלול ממנו זכויות.
בבר: לגרש אותו.
ציון: לא, לא, אל תגרשו אותי, אני מתחנן. אני לא אסתדר שם לבד, אני לא אצליח לשרוד, אתם כל מה שיש לי.
בבר: למסדרונות.
ציון: בבקשה, אני מתחנן אל תשלחו אותי למסדרונות.
בבר: לגרש אותו!
יעקב: לגלות!
בבר: מרגע זה ואילך אינך שייך אלינו. אתה מוקצה מחמת בגידה.
ציון: אנא, רחמים!
בבר: חתום וסגור.
ציון: אתם חושבים רק על עצמכם.
יעקב ובבר: מי עוד יש שם?

הם מסתכלים מרוצים אחד על השני, נותנים כיף. בבר ויעקב גוררים את ציון לפתח.

ציון: לא! לא! לא! אני מתחנן... לא...!

הם זורקים את ציון החוצה. צעקות התחנונים שלו נשמעות. בבר ויעקב וחוזרים.

יעקב: ברוך שפטרנו מסירחוננו של זה. פה אחד פחות להאכיל.

בבר הולך בחדר נסער נעמד מול דגל ישראל.

יעקב: הכול בסדר?

- בבר: מי אם לא אנחנו נקראים היום לדגל. זה יום בחירות גוד דאמיט. יום בחירות! **מסתכל לתקרה** הא? זהו מבחן, נכון? מבחן שלך לבדוק אותנו ביום כזה?!
- יעקב: מה קורה לך בן אדם.
- בבר: אסור לתת לתוהו ובוהו להכריע אותנו. עלינו לממש את זכותנו האזרחית לבחור. זהו הפתרון היחיד. עלינו לשמור על הדמוקרטיה היחידה במזרח התיכון! זה מבחן! מבחן!
- יעקב: מה אתה מציע?
- בבר: אחד מאתנו חייב להיבחר לראש ממשלה.
- יעקב: אנחנו רק שניים.
- בבר: אם כך אני בוחר בי. ואתה תבחר אותי ואני אהיה ראש הממשלה. קדימה לקלפי.
- יעקב: אני בוחר בי.
- בבר: קבענו שבוחרים בי.
- יעקב: אתה קבעת, לא אני. אני יותר מתאים ממך.
- בבר: אנחנו חייבים לבחור. ככה לא נגיע להסכם. עלי להנהיג את המדינה כי רק אדם בעל רקע צבאי יכול להתמודד עם הבעיות הצפויות. ראש ממשלה שנלחם במלחמות ישראל לעד יהיה במלחמה!
- יעקב: אנחנו עם נרדף. כולם רוצים ברעתנו חייבים לדעת איך להתנהל במצבי חירום. ולמשתמטים אין מקום בממשלה החדשה.
- יעקב: למי אתה קורא משתמט?

השניים עומדים לפצוח בקטטה. אך יללה ארוכה נשמעת. הם נבהלים. היללה הופכת לצחוק פראי.

- בבר: זה הוא.
- יעקב: זה כמו הסרט הזה... עם הראש של החזיר.
- בבר: **רץ למחסה** חייבים להיות מוכנים לקרב.
- יעקב: לא.
- בבר: השתגעת, בוא הנה.
- יעקב: אתה לא ראש הממשלה.
- בבר: וגם אתה לא. אבל כשהוא יתקוף אותך, ידקור אותך, ויאכל לך את

המוח, אתה תצטער שלא בחרת אותי לראשות הממשלה.

פאזה.

יללת צחוק נוספת נשמעת.

יעקב: אני מציע ממשלת אחדות.
בבר: אתה נואש.
יעקב: יום תהיה אתה אבל מחר אני.. **פאזה** אתה לא תצליח להתמודד כאן לבד. זה הכי נמוך שאני מוכן לרדת

צחוק מרוחק.

בבר: אני מסכים.
בבר: מי בוחר בי?
יעקב: אני. מי בוחר בי?
בבר: אני.
יעקב: שיירשם בפרוטוקול שכאן בכ"א בתשרי 2018 הוקמה ממשלת אחדות למדינת ישראל.
בבר: וכראש ממשלה הנבחר ... להיום. אני מכריז רשמית על מצב מלחמה.
יעקב: אני תומך.
בבר: יחד נשמיד כל אויב פוטנציאלי למדינה.
יעקב: אנחנו חייבים תוכנית.
בבר: תחפש משהו שנוכל לתפוס אותו

יעקב מחפש ומוצא את דגל ישראל. הוא מוריד אותו.

בבר: תעזוב את הדגל.
יעקב: אבל --
בבר: לא את הדגל אמרתי.

הם מניחים אותו בעדינות על השולחן ומצדיעים.

יעקב: לא משנה מה יקרה... תדע שהיה לי כבוד גדול מאוד להיות אתך ביום הבחירות הזה.

בבר: מהנהן בהסכמה גם לי.

נשמע יללת צחוק.

בבר: ששש... הוא מתקרב.

הם מכינים מארב.

רגע ארוך של שקט.

המתח גדול.

ציון נכנס כאחוז שיגעון.

בבר: עכשיו!

השניים קופצים על ציון חובטים בו בכל הכוח.

יעקב: למען הדמוקרטיה!

בבר: לא עוד רדיפות.

בבר ויעקב: עם ישראל חי!

ציון מתמוטט. הם מתנשמים מעליו. הם שומעים מלמול קטן.

יעקב: נראה לי שהוא מנסה להגיד לנו משהו.

יעקב מתכופף. נשמע שיעול. הוא ממשיך למלמל.

בבר: מה הוא אומר?

יעקב: דבר חזק יותר..

הם יורדים לברכיהם ובבר משעין את ציון עליו.

יעקב: מה אתה אומר?

ציון: בקול שקט מאוד הגשם... נפסק.

יעקב: הגשם נפסק.

ציון: סירה...

בבר: ראית סירה
ציון: בדרך... לכאן... ועליה דגל --
יעקב: איזה דגל? איזה דגל?! ציון!
ציון: דגל...

ציון לוחש קולו בקושי נשמע.

בבר: מה?
יעקב: ציון... !

ראשו של ציון נשמט.

**יעקב ובבר מסתכלים אחד על שני.
שתיקה.**

יעקב קם ולוקח את דגל ישראל.

בבר: מה אתה עושה?

יעקב מכסה את ציון בדגל.

יעקב: אנחנו טעינו. אבל מטעויות לומדים. האיש הקריב את את עצמו למען
המדינה.

בבר: לא.

יעקב: עלינו לכבד את ההקרבה שלו-- הוא אמר בעצמו סירה עם דגל
ישראל.

בבר: הוא לא אמר דגל ישראל. אתה לא יודע את זה.

יעקב: אנחנו ניצלנו. אנחנו ניצלנו! בבר! חייבים לצאת לבדוק.

בבר שולך ומכוון את אקדחו.

בבר: אתה לא הולך לשום מקום.

יעקב: בבר תוריד את האקדח.

בבר: מה אם הוא משקר. מה אם זה הכול תכסיס של האויב. מה אם שהם

היו רוצים שנחשוב.

יעקב: אתה סתם פרנואיד.

בבר: אני לא פרנואיד! הוא נשלח על ידיהם....

יעקב: אתה לא יודע את זה.

בבר: עד כמה אתה יכול להיות עיוור?!

יעקב: בן אדם אחד כבר מת. אסור לנו לעשות את הטעות הזאת בפעם השנייה. (פאזה) ברגע שהם יגיעו לכאן ישלחו אותך לכלא.

בבר: מי בדיוק ישלח אותי לכלא? (פאזה) לא יהיה פה אף אחד שיעיד. עכשיו רד על הברכיים.

יעקב: בבר...

בבר: לא בבר. (פאזה) אדוני ראש הממשלה בשבילך.

יעקב: אני מבקש...

בבר: זה יום בחירות.

יעקב: אל תעשה את זה.

בבר: העם... אמר את דברו.

בבר מכוון את האקדח לראשו של יעקב.

אור יורד.